

Eesti Ekspress 14. oktoober 1994 №40.

Lühiintervjuu Julia Kristevaga

Ants Juske ja Heie Treier esitasid paar improviseeritud küsimust Julia Kristevale Rahvusvahelise Kunstikriitike Ühingu (AICA) konverentsil Stockholmis 24. septembril. Vestlus toimus püstijalu, kahe ettekande vahelise kohvipausi ajal, ning Kristeva viibis viimaseid hetki AICA konverentsil.

Ants Juske: Mis tuleb pärast postmodernismi?

lootan, et tuleb rohkem itujarohkem sidemeid traditsioonilise kunstiga, et tuleb katse taaselustada

Ants Juske

JACQUES LEENHARDT (AICA president) ning JULIA KRISTEVA. 24. september 1994 Kulturhuset, Stockholm.

traditsioonilise kunsti mälu selles laialipillatud, fragmentaarses tühjuse ja inetuse kultuses, mida me näeme moodsates installatsioonides. Või tekib tasakaal inetuse ja ilu vahel.

Ants Juske: Kas modernism võib mingil uuel tasandil tagasi tulla?
Julia Kristeva: Ma ei tea, mida te mõlete "modernismi" all.

Ants Juske: Näiteks uuel tehnikal baseeruv kunst, kompuutrid, videod ja nii edasi.

Julia Kristeva: Ma arvan, et see on tõesti tendents, mis jätkub, aga minu jaoks on see kõik vaid masinavärk, mingi kitsitehnika.

Heie Treier: Kas kunst võib ära kaduda ja asenduda teadusega?

Julia Kristeva: Oie ei, ma lootan, et mitte. Teadus jätkab oma teed. Muidugi, mingi integratsioon leiab aset. Probleem on: kuidas integreerida kompuutrit ja videomänge traditsiooniliste maalide ja skulptuuridega.

Ants Juske: Nii et Teie ise eelistate

Julia Kristeva

1941 Bulgaarias sündinud ning alates 1966. aastast Prantsusmaal elav Julia Kristeva töötab lingvistikaproffessorina Pariisi VII ülikoolis, praktiseerides samal ajal ka psühoanalüütikuna. Kaitsnud 1974. doktorikraadi Roland Barthes'i ja Lucien Goldmanni õpilasena, kujunes radikaalse filosoofilise ajakirjaga *Tei Quel* seotud Kristeva kiiresti üheks rahvusvaheliselt tuntumaks prantsuse poststrukuralistiks, kelle mõju keeleteoreetilistele uurimissuundadele on tänaseni märkimisväärne. Kristeva vaatevälja kuuluvad samuti üldisemad sotsiaalpoliitilised ja kultuuriküsimused, sh historistlikud kunstivaatlused ja feminism. Samas on Kristeva kriitikut nimetanud teda Pariisi posöörriks, kes on moodsate intellektuaalide kõnepruuki juurutanud hulganisti populaarseid, ent ebamäärase tähendusega lööksõnu. Hasso Krull tõi Julia Kristeva nime eesti lugejani 1980. aastate lõpul, kuid Eesti Entsüklopeedia V köitest Kristeva nime otsida pole mõtet.

H.L.

traditsioonilist maalikunsti installatsioonidele?

Julia Kristeva: Tõesti eelistan. Ma eelistan maalijaid, nagu Picasso, Bacon, kes viitavad traditsioonidele ja taaselustavad traditsiooni, tehes seda traditsioonilise kunsti raames. Aga samuti huvitavad mind ja liigutavad mõned intensiivsed installatsioonid, nagu Hans Haacke

jt omad, millele ma viitasin oma eilses kõnes. Ma pole kaugeltki vaenulik sellise kunsti suhtes.

Ants Juske: Suur tänu Teile.

(Järgmises Eesti Ekspressi numbris ilmub Heie Treieri ülevaade Stockholmis toimunud AICA konverentsist.)

KUNST